

Overwinteren

Opium voor het Volk

Willem de Vlam
Amsterdam, Januari – Augustus 2004.

Première 14 mei 2007, zevende verdieping van het voormalig Volkskrantgebouw aan de Wibautstraat in Amsterdam.

rolverdeling

Ticho:	Thomas de Bres
Gerbrand:	Stefan Rokebrand
Monique:	Kristen Denkers
regie:	Marijke Schermer

© Opium voor het Volk
Info:

Scène 1

Ticho's huis. Monique en Ticho zijn omringd door Monique's bagage. Ticho's huis is een redelijk typisch vrijgezellegeval. In dit geval een vrijgezel met een voorliefde voor digitale gadgets en dingen die blauw licht geven.

Ticho:

Nou...

Monique:

Ja....

Ticho:

Daar ben je weer

Monique:

Ja, daar ben ik weer.

Ticho:

Kon je het makkelijk vinden?

Monique:

Ja, ja, geen probleem. Fijn, dat ik hier even kan bivakkeren.

Ticho:

Geen probleem. Ik vind het wel gezellig. Anders zit ik hier ook maar in m'n up.

Monique:

Ja. Waarom staan we nou eigenlijk zo moeilijk te doen?

Ticho:

Ja, dat slaat eigenlijk helemaal nergens op.

Ze omhelzen.

Monique:

Ahh... dat is lang geleden.

Ticho:

Ja. Ik ben blij dat je weer terug bent.

Monique:

Ik ook.

Ticho:

Zo.

Monique:

Zo. Leuk huis, zeg.

Ticho:

Ja, dank je.

Monique:

En je werkt hier ook.

Ticho:

ja, dit is ook mijn kantoortje.

Monique:

Leuk hoor. Goed voor mekaar.

Ticho:

Mo is net terug uit het buitenland.

Monique:

Uit de states.

Ticho:

Heeft ze ... hoe lang gezeten?

Monique:

Ehh.. In de states, 2 jaar. Maar daarvoor ook nog op heel veel andere plaatsen.

Ticho:

Barcelona, Parijs, Milan.

Monique:

Ja, joh. *Diva* Ik ben overal geweest.

Ticho:

Fotomodel.

Monique:

En fotografe. Mode.

Ticho:

Ze heeft als het balletje in een flipperkast overal rondgestuiterd. En nu is ze weer teruggerold naar waar ze vandaan kwam. In het putje.

Monique:

Oh, gemenerd.

Ticho:

Ik kon het niet laten. In elk geval: Champagne.

Gerbrand: *op in kantoorkleren*

Hee, hallo.

Monique: *Vliegt hem om de hals*

Gerbrand!

Gerbrand:

Hoi lieverd. Welkom terug.

Monique:

Laat me naar je kijken. Goh. Nee je bent eigenlijk geen spat veranderd.

Gerbrand:

Jij ook niet.

Monique:

Welles. Ik ben oud geworden en heb een dikke kont gekregen.

Ticho:

Ja, verrek. Inderdaad.

Gerbrand:

Staat je goed.

Ticho:

Oja, dat was het. Dat hoor je te zeggen.

Monique:

Te laat.

Ticho:

Story of my life.

Gerbrand:

Ik ben blij dat je er weer bent. Ik vond het maar niks, zo alleen maar zo nu en dan een mailtje.

Monique:

Nee, ik vond dat ook helemaal niet gezellig.

Ticho:

Nee, ik ook niet.

Monique:

Maar nu ben ik er weer. En nu blijf ik.

Ticho:

Mooi zo.

Monique:

Dit is Gerbrand. Gerbrand is, ik denk dat we het daar allemaal over eens kunnen zijn, zowel de liefste als de verstandigste van ons drieën.

Gerbrand:

De saaiste, dus.

Ticho:

Ja. De goedgezak.

Monique:

Nee, ik méén het. Gerbrand maakt van ons drieën de meeste kans op geluk. Hij heeft er de persoonlijkheid voor.

Ticho:

Klopt. Mo is veel te wispelturig, ik te misantropisch, maar Gerbrand is onze hoop. Hij heeft alles mee.

Gerbrand:

Ja, op papier ben ik in de zevende hemel.

(...)

Monique:

Ehm.. en in praktijk?

Gerbrand:

In praktijk wil ik het er nog even niet over hebben. Als je het niet erg vindt.

Monique:

Oh, lieverd, wat is er dan?

Ticho:

Schat, wat luister je toch slecht. Laten we het in plaats daarvan over mij hebben.

Monique:

Ja maar...

Gerbrand:

Mo, alsjeblieft. Straks. En Ticho is trouwens een aanzienlijk boeiender geval dan ik. Hij is bijvoorbeeld heel slim. Soms denk ik zelfs wel eens dat hij slimmer is dan ik, maar dat moet hij niet te vaak horen.

Ticho:

Ja, stel je voor. Ik zou er van naast mijn schoenen kunnen gaan lopen.

Gerbrand:

Als je langer met hem omgaat, blijkt hij telkens op weer een andere manier contactgestoord, dan je daarvoor dacht. Daarom is hij ons dierbaar.

Ticho:

Ik ben diep geroerd. Denk ik.

Gerbrand:

Op een dag komen we er waarschijnlijk achter dat hij eigenlijk doodnormaal is. Maar dat is koffiedik kijken.

Monique:

Ticho was mijn link met Nederland. Een dag- en nachtritme heeft hij niet, dus tijdsverschil is voor hem geen enkel probleem. Ik kon altijd wel even met hem babbelen en zo bleef ik een beetje op de hoogte van wat er hier gaande was.

Wat kun je nog meer over hem vertellen? Hij is freelance web... 'programmeur' moet ik zeggen, anders krijg ik op mijn kop. Hij is in elk geval techneut. En ... Wat was je laatste opdracht?

Ticho:

Een ... een on-line catalogus.

Monique:

... van...

Ticho:

Ehhh... dingen. Spullen.

Monique:

En je hobbie is...

Ticho:

Ik ben verslaafd aan computerspelletjes.

Monique:

Nee, ik bedoel je andere hobby.

Ticho:

Die hoeft niet iedereen te weten.

Monique:

Doe niet zo flauw.

Ticho:

Okee, ik heb een hobby. Een hele suffice.

Monique:

Ja. Zeg toch maar.

Ticho:

Er is echt geen bal aan.

Monique:

Dat maakt toch niet uit.

Ticho:

Okee. Ik zit in een online-beleggingsclubje. Ik hou voor mijn plezier statistieken bij van de NASDAQ en samen met wat andere mensen proberen we te raden wie er omhoog en omlaag gaat. We hebben een heel puntensysteem en een eigen index en... Ik zei toch dat het heel saai was.

Monique:

Maar dat maakt toch helemaal niet uit.

Ticho:

Ik weet dat je hoort de denken dat iedereen uiteindelijk met iets interessants komt, als je maar genoeg belangstelling toont, maar dat is gewoon niet zo. Soms zijn dingen gewoon intrinsiek saai en flauw en oninspirerend en is het enige wat je overhoudt, als zo iemand iets over zijn leven vertelt, een soort inzakkend flutgevoel; als een kaasblaar op een koudgeworden pizza.

Gerbrand:

We hebben elkaar leren kennen in de derde klas van de middelbare school. 15 jaar geleden. Ticho en ik waren al vrienden, Mo kwam er in de derde bij.

Ticho:

Toen was ze nog niet zo mooi.

Monique:

Nee, ik had een beugel en een bril.

Gerbrand:

En wij waren... Nouja, wij waren ook niet de vlotste jongens van de klas.

Ticho:

Dus dat ging goed samen. Nou, toen later gingen die beugel en die bril eraf, en toen stonden we wel even te kijken.

Monique:

Bleek ik opeens een waan-zin-nig lekker wijf.

Gerbrand:

Niet normaal gewoon. Maar je bleef je trouw aan je 'roots'; in je hart ben je altijd een nerd gebleven.

Ticho:

Net als wij.

Gerbrand:

We hebben met z'n drieën gepuberd. We hebben samen ons eerste jointje gerookt, bibberend in een portiekje want we durfden het niet gewoon in de coffeeshop te doen. We hebben elkaar opgebiecht dat we 'Are you Experienced' van Jimi Hendrix eigenlijk niet zo leuke muziek vonden.

Ticho:

We zijn met z'n drieën ziek geworden van de rum-cola's. Toen deden ze bij de slijterij nog niet zo moeilijk over je leeftijd.

Monique:

We hebben elkaar Herman Brusselmans laten lezen en Jotie 't Hooft, en we zijn daar met z'n drieën ook weer overheen gegroeid. We hielpen elkaar van vooroordelen over mannen en vrouwen af.

Ticho:

Dankzij Mo zijn Ger en ik geëmancipeerder dan de Opzij.

Gerbrand:

We waren goed samen.

Monique:

Ik vind het zo fijn om jullie weer te zien, jongens!

Gerbrand:
Wij ook, Mo.

Ticho:
Ja. Wij ook.

Monique:
Maar goed. Ik was 16 en mijn bril en beugel gingen eraf en mijn leven werd ineens een stuk makkelijker. Als ik uitging mocht ik opeens overal naar binnen, mijn liefdesleven kreeg opeens een reuze vaart...

Ticho:
...en werd al gauw erg onoverzichtelijk.

Monique:
... ik vond zelf dat ik me nogal inhield, maar goed. Mijn cijfers gingen omhoog. Mensen vroegen steeds vaker aan me of ik model was of model wilde worden. Op een gegeven moment ben ik maar naar zo'n bureau gegaan. Een paar maanden later was ik jong, mooi, en had ik geld. Hee, maar dat was leuk.

Gerbrand:
Dat was zeker leuk. Mo nam ons vaak mee uit, en dan marcheerden we zo achter haar aan zo'n discotheek binnen, waar we anders nooit binnen waren gekomen.

Ticho:
Mo kreeg aan de lopende band drank aangeboden, en die dronken wij dan op.

Gerbrand:
Ik heb mijn ontmaagding aan Mo te danken. Dat meisje wilde kennelijk heel graag vriendinnen met haar zijn.

Ticho:
Al-les zat mee!

Gerbrand:
Maar toen...

Ticho:
...Toen sloeg het noodlot toe.

Monique:
Ik ging weg.

Gerbrand:
Mo ging weg .

Ticho:
Mo verdween naar verre vreemde plaatsen, waar dingen als kleren ontzettend belangrijk waren. Ons leven viel helemaal stil. We waren net twee waterskiërs die achter een speedboot hingen, maar de kabel brak. We zwommen weer naar de wal. Het terrein van de gewone mensen. Waar we horen. Hè, Ger?

Gerbrand:
Zo is het Tiech. Twee gewone jongens als wij, al die poespas, dat was niets voor ons.

Ticho:
Vreselijke, vreselijke dag.

Monique:
O, ik dacht dat jullie verdriet hadden om mij.

Gerbrand:
Ook...

Monique:
Dat jullie mij misten.

Gerbrand:
Ook. Ook...

Ticho:
Het was een hele verwarrende ochtend op dat vliegveld.

Gerbrand:
Ja, heel veel emoties...heel heftig.

Monique:
Ja, het is goed met jullie... Ik ging weg de dag na mijn eindexamen. Daarvoor mocht ik niet van mijn ouders. Die vonden het sowieso maar niks. Dat modellenvak. M'n moeder al helemaal niet: 'Kind, je bent zo mager.' Maar ik zat in Barcelona. En ik was mooi. En ik had geld.

Ticho:
En ik zat in Delft. En ik was arm. En ik was lelijk.

Gerbrand:
En ik in Amsterdam. En ik was bezig te kijken of je ook een persoonlijkheid kon krijgen door heel veel te drinken.

Monique:
Ja, je was toen opeens heel anders. Ik was daar wel verdrietig over.

Gerbrand:
Het is goed gekomen.

Monique:
Nou, het ging een tijdje ontzettend goed. Ik verhuisde telkens naar de steden waar het meeste werk was en liep daar heel blij rond. Tot iemand op het idee kwam dat borsten eigenlijk niet zo leuk zijn. Ik zag die mode veranderen naar een voorliefde voor meisjes met zúúúlke kleine tietjes, en nouja, ik ben zelf nogal zwierig gebouwd. Dus dat begon een probleem te worden. Ik moest zorgen dat ik aan de andere kant van de camera terecht kwam.
Er was een fotograaf die me leuk vond. Een Fransman, Réginald. Daar heb ik het mee aangelegd, en in een paar maanden heeft hij me alles over het vak uitgelegd. Hier, ik heb een fotootje van hem. *laat fotootje zien.*

Gerbrand:
Lekker ding.

Monique:
Ja, het was geen offer. Ik had wel talent en ik was goed met modellen. De ene bron van inkomsten begon op te drogen, en de andere begon te stromen. En terwijl die meisjes allemaal sla aten, at ik lekker taart. Mama ook weer blij. Is er nog champagne?

Ticho:
Jazeker. Ik ren al.

Gerbrand:
Het ging toen goed met je.

Monique:
Ja. Erg goed. Het zag er naar uit dat ik het allemaal ging overleven.

Ticho:
Totdat...

Monique:
Tot ik verliefd werd op Lesley.

Gerbrand:
Dit was De Amerikaan?

Monique:
Ja.

Ticho:
Bij het thuisfront ook wel bekend als Henk de Yank.

Monique:
Maar hij heette niet Henk.

Gerbrand:
Jij wou niet zeggen hoe die heette. Dus toen hebben wij maar een naam voor hem verzonnen.

Ticho:
Het had niet veel gescheeld of het was Adriaan Amerikaan geworden.

Gerbrand:
Maar Henk was toch leuker.

Monique:
Ik was helemaal gek op Lesley. Ik had hem leren kennen in London. We hadden dezelfde studio gereserveerd, foutje van het verhuurbedrijf, daar. Ik werd stapelverliefd en hij ook op mij. En toen hij een half jaar later terug ging naar de states, ben ik hem achterna gegaan. Wat tamelijk stom is, maarja.

Gerbrand:
Het voelde goed. Waarom niet?

Monique:
In Europa had ik een netwerk. Mensen kenden me, vonden het prettig met me werken. Daar was ik alleen maar een portfolio vol foto's van meisjes in kleren die steeds meer uit de mode raakten. Het was niet makkelijk om weer opnieuw te beginnen. Het is ook eigenlijk nooit helemaal gelukt... Lang verhaal kort; een paar maanden geleden gingen Lesley en ik uit elkaar. Ik kreeg nauwelijks nog opdrachten, dus er was geen reden meer om daar te blijven. Einde verhaal.

Ticho:
En.. heb je nog hobbies? Nee, geintje.

Gerbrand:
En nu?

Monique: *met een zucht.*
Nu... weet ik het ook niet meer. Ik ga maar eens kijken of ze hier nog weten wie ik ben.

Gerbrand:
Dat zal toch wel.

Monique:
Nou, dat weet je niet. Nouja, dat komt vast wel goed. Ik ga wat aan de boom schudden en dan valt er vanzelf wel iets in mijn schoot. Hopen we maar tenminste, want anders heb ik een probleem. Kunnen we het ergens anders over hebben? Het is m'n eerste avond terug. Ik heb er gewoon nog even geen zin in.

Ticho: *na even stilte.*
Hebben jullie honger? Ik wel namelijk.

Monique:
Nou, behoorlijk.

Gerbrand:
Ja, ik ook.

Ticho:
Mooi, ik heb eten in huis.

Scène 2.

Een uur of twee later. Ze zijn omringd door lege borden, glazen en schalen. Het diner was kennelijk uitgebreid en bevredigend. Ze zijn een tikje rozig. Tot de // hoeft het niet letterlijk.

Gerbrand: *loom*
Dat was goe-hoed....

Ticho:
aahhhh wat was dat lékker! Al zeg ik het zelf.

Monique:
Ja, heerlijk, Ticho.

Ticho:
Hebben jullie nog plaats voor een toetje?

Gerbrand:
Nee, genade!

Monique:
Nou,.. zodirect misschien nog een klein....

Gerbrand:
Nou misschien nog een héél klein...

Monique:
Maar eerst even bijkomen.

Gerbrand:
Ja.

Ticho:
Ja, beter. We hebben de tijd.

Monique:
He, wat gezellig.

//genoeg uitgebuikt. Aan het werk..

Gerbrand:
Zo, dat is nog eens wat anders dan de magnetron hap van de Appie.

Ticho:
Leef je daar nu op?

Gerbrand:
Meestal wel.

Monique:

Ja, wat is er eigenlijk met jou aan de hand?

Gerbrand:

Lies en ik zijn uit elkaar.

Monique:

Jezus. Hoe lang al?

Gerbrand:

Nu anderhalve maand.

Monique:

O maar... Jezus... Ik wist van niks. Ik wist ook helemaal niet dat het slecht tussen jullie ging.

Gerbrand:

Nee, ik heb het alleen aan Ticho verteld. En nu ook aan jou.

Monique:

Maar het leek zo... jullie waren zo...

Ticho:

Gelukkig?

Monique:

Ja. Gelukkig, ja.

Gerbrand:

Nou, dat viel dus wel tegen. Nouja. Dat is niet helemaal waar. We wáren gelukkig samen. En logisch ook. De statistische kans op ongeluk was kleiner dan de foutmarge: jong, hoog opgeleid, wit, heterosexueel, eigen huis, spaargeld, een bescheiden aandelenportefeuille. Uitgaan, spannende vakanties. Uitgebreide sociale kring. Gooi er wat kinderen bij en het was een Aardappel-Anders reclame. Maarja... geen kinderen.

Monique:

Dus...

Gerbrand:

Dus ook geen reclamejongens op de stoep.

Monique:

...

Ticho:

Hij kan geen kinderen krijgen.

Monique:

O.

Gerbrand:

Het is een beetje een onsmakelijk verhaal, maar...mijn sperma... de staartjes van mijn zaadcellen moeten dit *zwabbert met zijn hand* doen, en ze doen dit *laat zijn pols slap hangen*, dus... Sja.

Monique:

Maar kunnen ze daar dan niets aan doen?

Gerbrand:

Ja, daar kunnen ze van alles aan doen. Maar daar komen petri-schaaltjes en laboratoria en hormoontherapieën bij kijken en dat vindt Lies niet natuurlijk en het moet allemaal natuurlijk. Want je weet dat als het niet van macrobiotische scharrel-tofu is gemaakt, dan is Lies er Principieel Op Tegen.

Monique:

Ja, nou goed, het is natuurlijk ook geen feest om helemaal volgespoten te worden.

Gerbrand:

Dat is het ook niet, en als ze het daarom niet had gewild had ik het begrépen. Tuurlijk. Maar dat was het niet. Ze was ertégen. Ze had een principieel bezwaar. Een religieus bezwaar. Het was niet in overeenstemming met het zonnatura geloof. Overigens is ze er niet principieel op tegen om dan maar met een andere man te gaan liggen neuken. Wat ze dan ook bijna meteen is gaan doen.

Monique:

Wat een... kutwijf.

Gerbrand:

Ja. Het begon allemaal heel netjes heel beleefd. "We moeten praten" "ja we moeten praten." "Het gaat niet goed tussen ons" "nee, het gaat niet goed tussen ons." "Volgens mij is het goed als we even afstand nemen" "ja, we hebben allebei wat ruimte nodig" "Gewoon tijdelijk" "Ja, natuurlijk gewoon tijdelijk. Voor even."

En ik ben dan zo goed om even in een motel te gaan zitten. Belt ze een week geleden op. "Ik moet je wat vertellen."

Ticho:

Ik weet even niet zo goed wat ik moet zeggen. Dat had je nog niet verteld.

Gerbrand:

Het is niet iets dat je graag vertelt. Niet zo van *mimet telefoon* "hee, wat mij nou weer is overkomen..."

Monique:

Nouja, je weet het niet ... is er niet nog iets wat...

Gerbrand:

Nee, Mo. Dit gaat verder dan alleen vreemdgaan. Dat snap je wel.

Ticho:

Jezus.

Monique:

O jongen toch...

Gerbrand:

Ik moet zeggen dat het me nog meevalt. Ik had eigenlijk wel gedacht dat ik me nu elke dag helemaal comateus zou drinken. Cafe's uitgesmeten worden en kotsen in de prullenmand enzo. En dat dan met blauw neonlicht en een saxofoon eronder. Ik vond eigenlijk dat ik daar wel recht op had. Maarja. Er staat niets over stukgelopen huwelijken in m'n CAO.

Monique:

En je zit nu nog steeds in dat hotel?

Gerbrand:

Motel. Vlak bij de fabriek. Hoef ik in elk geval niet in de file te zitten.

Monique: *tegen Ticho*

En jij laat hem daar anderhalve maand zitten? In zo'n sip rotting?

Ticho:

Eh... Ja... Ja, dat is eigenlijk onzin. Waarom kom je niet ook hier zitten? Voor zolang.

Gerbrand:

Nee, joh. Ik ben al op zoek naar een appartementje. Ik zit daar niet lang meer.

Monique:
Wat een onzin!

Ticho:
Ja, precies. Dat zoeken doe je maar hier. Ik heb hier nog een bed, waar je op terecht kan.

Gerbrand:
Welnee, het is nergens voor nodig.

Ticho:
Niets mee te maken.

Gerbrand:
Jongens, echt, ik vind het heel lief maar...

Monique:
Ah gos! Hij denkt dat hij d'r iets over te vertellen heeft.

Ticho:
Ja, schattig he?

Gerbrand:
Nee maar echt...

Monique:
"Nee maar echt"

Ticho:
Het gaat je niet lukken, jongen. Je slaapt voorlopig hier of je het leuk vindt of niet.

Gerbrand:
...

Monique:
Morgen halen we je spullen en dan ga ik mee om te zorgen dat je niet stiekem daar achter gaat zitten blijven.

Gerbrand:
Okee...

Ticho:
Hoezo 'okee'? Je instemming is volmaakt irrelevant.

Scène 3.
Nacht. Ticho alleen met een kop koffie.

Ticho:
Je wordt er een beetje maf in je hoofd van, als je veel 's nachts alleen bent, of werkt. Ik wel. Het is eenzaam, maar niet op een vervelende manier. Je staat in contact met anderen. Die ook aan het werk zijn. Die ook draaien op hun reserves. Maar je gaat in het engels tegen jezelf praten, dat is gek. En je ogen gaan prikken. En je gaat heel veel gapen. En je tanden voelen vies. En op een gegeven moment merk je, dat je vingers niet zo lekker meer willen bewegen. Dan sta je op om even te strekken en opeens merk je dat je het heel erg koud hebt. Omdat je niet hebt gegeten, stil hebt gezeten en de timer van de verwarming allang op de nachtstand is gegaan.
Het is dan geen tijd om naar bed te gaan. Dit is het moment waarop je je contactlenzen uitdoet en je bril opzet. Misschien je tanden poetst. Nog een kop koffie zet. Suiker innemen voor de hersens en vetten voor de warmte. Even een douche nemen mag, zodat de waterdamp je ogen wat kan bevochtigen. En dan tanden op elkaar en doorzetten, want het hogere is dichtbij. Wie dan doorgaat, wie werkelijk de aderen van zijn hersens bloot legt, die nodigt het totaal geschifte idee uit. In die staat worden de geniale oplossingen bedacht. Je gaat verder dan systematiek alleen en er ontstaat ruimte voor eenvoud en gratie.

En de volgende dag blijkt het allemaal kak te zijn, wat je bedacht had. Maar dat doet aan het moment zelf niets af.

Scène 4

Twee dagen hierna. Ticho is aan het werk. Gerbrand op, net onder de douche vandaan, op zoek naar ontbijt.

Gerbrand:

Morgen.

Ticho:

Hee. Lekker geslapen?

Gerbrand:

Ging wel. Kort.

Ticho:

Lang wakker gelegen?

Gerbrand:

Ja.

Ticho:

Sja.

Gerbrand:

Mo al wakker?

Ticho:

Weet ik niet. Denk het niet.

Gerbrand:

Groot gelijk.

Ticho:

Ja.

Gerbrand:

Ben jij al naar bed geweest?

Ticho:

Ik heb even een uurtje gepakt. Zodirect spring ik er nog even in. Vanmiddag ook. Ik kom wel aan mijn slaap.

Gerbrand:

Ik begrijp jou niet.

Ticho:

In het begin is het zwaar. Daarna wen je eraan.

Gerbrand:

Mafketel. Hoe gaat het met de zaken?

Ticho:

Mja. Wel okee. Een paar opdrachten. Het loopt wel lekker. Maar ik moet binnenkort weer eens rond gaan bellen want deze lopen bijna af.

Gerbrand:

Ja, dat je daar nou niet zo langzamerhand genoeg van krijgt. Van dat geleur met jezelf.

Ticho:

Jij staat de hele dag voor een ander te leuren. Krijg je daar geen genoeg van?

Gerbrand:

Nee, ik sta voor een hele groep anderen te leuren. En daar krijg ik nog steeds geen genoeg van.

Ticho:

Sja.

Gerbrand:

Ticho was er al heel vroeg bij, op het Internet. Hij was er diep van onder de indruk. Het duurde niet lang of hij had de mond vol van de informatierevolutie. De vrije verspreiding van kennis en ideeën zou nooit meer tegen gehouden kunnen worden. Er zou een nieuw bewustzijn ontstaan. De mensch zou nooit meer hetzelfde zijn. En Ticho was erbij. Hij had het in de gaten. Hij was de man.

Ticho:

In het land der blinden...

Gerbrand:

Het was een grote teleurstelling voor Ticho, toen die grote beloften niet uitkwamen. Hè, Ticho?

Ticho:

Nee, dat vond ik inderdaad niet zo leuk.

Gerbrand:

De ontwikkeling van het internet werd niet aangedreven door de vrijheidsrang van onafhankelijke denkers. Niet door zucht naar kennis. Niet door nieuwsgierigheid naar de Ander. Maar door een wereldwijde, onstilbare honger naar pornografie.

Ticho:

De snelheid waarmee een informatie medium populair wordt, is recht evenredig aan de mate waarin het medium zich leent voor de doorgifte van porno.

Gerbrand:

De profeten van de nieuwe wereld verloren zich net als iedereen in beeldschermen vol roze-rood mensenvlees. Sommigen gingen er zelfs hun dagelijks brood mee verdienen.

Ticho:

Ik heb van mijn hobby mijn werk gemaakt. Zou je kunnen zeggen.

Gerbrand:

Van de hoogste ivoren toren, naar het afvoerputje van het net. Ticho is een virtuele pooier.

Ticho:

Meer een virtuele peepshowbaas. Om nog preciezer te zijn; ik ben degene die de virtuele aangekoekte zakdoekjes oprapt, het raampje zeemt en het muntenbakje leegt. Iemand moet het doen.

Gerbrand:

Ticho ontwierp en onderhoudt iconen van de digitale wereld als geiletiensletjes.nl, anaalhoertje.nl en openkut.eu.

Ticho:

punt-nl was al bezet.

Gerbrand:

Het zou maar voor even zijn, maar je doet dit nu al hoe lang? Twee, drie jaar?

Ticho:

Zoiets. Het duurt wat langer dan gepland.

Gerbrand:

Ik ken jouw wereld verder niet, maar zit er wel iets behoorlijks aan te komen? Of blijf je gewoon nog even dóórklooiën?

Ticho:

Nee, ik "klooi" voorlopig nog even door.

Gerbrand:

Je snapt wat ik bedoel. Dit is toch eigenlijk gewoon een soort studentenbaantje. Nee, maar dat is toch zo?

Ticho:

Moet jij zo langzamerhand niet aan de forens?

Gerbrand:

Ik heb nog even.

Ticho:

Ik verdien mijn brood ermee. Het is niet heel erg mooi om te zien, maar daarom nog niet verkeerd.

Gerbrand:

Dat meen je toch niet?

Ticho: *Zucht.*

Wat een puriteins gedachtegoed zo op de vroege ochtend.

Gerbrand:

Ja, je moet het natuurlijk lekker zelf weten. Als je het maar naar je zin hebt.

Ticho:

Joh, je lacht je suf. Vooral met de tekstschrijvers. Die rammen in een dag even zo'n hijgverhaal eruit. Onderling ook heel loyaal; wordt er één door zijn vriendin gedumpt, dan staat er, heel gek, een maand lang in de allerranzigste verhalen telkens de naam van zijn ex. Bij foto's van meisjes die met ezels in de weer zijn, enzo. Of ondergepoept worden.

Gerbrand: *Maakt zich klaar te gaan*

Hilarisch.

Ticho:

Je had er bij moeten zijn.

Gerbrand:

Ontzettend kinderachtig.

Ticho:

Ja. (...) Dus... zal ik ze maar vragen om iets met Lies te doen?

Gerbrand:

Ja, doe maar.

Ticho:

Komt in orde. *begint mailtje te typen.*

Gerbrand:

Tot vanavond.

Ticho:

Joe.

Scène 5

Ticho nog steeds aan het typen. Monique op in joggingbroek en dikke trui. Duidelijk niet van plan veel te bewegen, vandaag.

Monique:

We zijn er niet beter in geworden. Dat is het idiote. Je zou zeggen dat je een soort handigheid krijgt, zou moeten krijgen, in goede besluiten nemen, in weten wat goed voor je is. Maar ik heb nog steeds geen idee. Geen idee.

Ik herinner me een wandeling op het strand. Met mijn ouders. Ik was nog klein. Het was avond, buiten het seizoen. Mooie lucht. Mijn vader en moeder waren met elkaar aan het praten en lachen. We waren heel erg gelukkig. Volgens mij. Alledrie. Zij misschien vooral.

Maar ik denk dat zij ook geen idee hadden hoe dat geluk die avond zo gekomen was. Wat ze daarvoor gedaan hadden. Ze konden het in ieder geval niet meer herhalen en een paar jaar later gingen ze uit elkaar, maar... Het is niet een gek idee dat als je je goed voelt; dat je dan in elk geval iets goed aan het doen bent. Toch? Maar dat hoeft dus helemaal niet zo te zijn. Je kan ook best bezig zijn je leven voorgoed naar god te helpen en je ondertussen súper voelen.

Dat dat kan. Dat is behoorlijk oneerlijk. Of oneerlijk... Onhándig.

Scène 6.

Ticho ligt te slapen. Mo op.

Monique:

Hee.

Ticho: *wordt wakker.*

Hee. Mòge. Denk ik. Hoe laat is het?

Monique: *Ticho gaat weer aan het werk.*

Eén uur. Ga je meteen weer achter dat ding zitten?

Ticho:

Ja, pappa moet centjes verdienen.

Monique:

O. Gezellig. Gerbrand ook al weg zeker?

Ticho:

Ja, ook als je geen pappa kunt worden, moet je centjes verdienen.

Monique: *giechelt*

Lul.

Ticho: *over iets op zijn monitor.*

Zeg dat wel.

Monique:

Hm?

Ticho:

Niets. Er is melk in de ijskast, als je wil.

Monique:

Dankje. Jij nog koffie?

Ticho:

Ik wil altijd nog koffie.

Monique:

Dus... we zijn weer met z'n tweetjes.

Ticho:

Daar lijkt het wel op.

Monique:

Ben je druk bezig?

Ticho: *bevestigend*

Hm-hm.

Monique:

Kom, praat even met me.

Ticho:

Lieverd, ik zou wel willen maar ik moet werken.

Monique:

Onzin, je kunt best even een kwartiertje met me kletsen. Kom. Krijg je een koekje erbij.

Ticho:

Okee.

Monique:

Gezellig.

Ticho:

Ja. Ja, wel gezellig.

Monique:

Wat ben je aan het maken?

Ticho:

Oh iets.. saais.

Monique:

Wat dan?

Ticho:

Een ... formulier voor creditcardgegevens.

Monique:

Mag ik eens kijken?

Ticho:

Er is niet zoveel te zien.

Monique:

Oh. ... Gaat het eigenlijk wel goed met jou?

Ticho:

Redelijk, hoezo?

Monique:

Nou... Je kunt aan een huis zien of er wel eens een vrouw komt... vooral aan de WC...

Ticho:

Die is toch best schoon...

Monique:

Mja... Nouja, ik wou het eigenlijk niet over je WC hebben.

Ticho:

Dus je hebt me onder valse voorwendselen naar deze kop koffie gelokt.

Monique:

Ja.

Ticho:

Okee, wat wil je weten.

Monique:

Hoe lang is het geleden?

Ticho:

Lang.

Monique:

Hoe lang.

Ticho:

Meer dan... acht jaar.

Monique:

Wauw.

Ticho:

Niet zeggen.

Monique:

Daar snap ik niets...

Ticho:

Niet zeggen.

Monique:

...van. Je bent toch een leuke...

Ticho:

Niet doen! Niet medelijden doen. Niet moed inpraten. Je hebt geen idee hoe vernederend dat wordt, na verloop van tijd.

Monique:

Sorry.

Ticho:

Kun je niet weten. Heb jij ooit langer dan een maand zonder man gezeten?

Monique:

Tuurlijk wel.

Ticho:

Én zonder iemand die je altijd kon bellen voor een snelle wip?

Monique:

Eh... Nee.

Ticho:

De laatste keer dat ik een vriendin had, was acht jaar geleden. Ik ben al acht jaar alleen. Moet je eens proberen, krijg je een mooi perspectief van.

Maar voor jou zou dat nog niet eens echt zijn. Voor jou is dat op dieet gaan, terwijl ik honger heb.

Mensen kunnen het ruiken. Je adem en je huid gaan naar hulpeloosheid stinken.

Met sommige oorlogswonden kun je aan komen zetten. Als je arm of je been eraf ligt, geen probleem. Kun je mee op een feestje rondgaan. Maar als je in je kont geschoten bent, zodat je in een zakje moet schijten, probeer daar maar eens leuk mee te doen.

Gerbrand kan zijn verhaal aan tien vrouwen vertellen en ze gaan allemaal met hem mee naar huis. Ontroering. Vertedering. En ik sta daar, met mijn zakje kak.

Monique:

Je hebt wel erg veel medelijden met jezelf.

Ticho:

Klopt. Ik moet ook nog eens voor mijn eigen medelijden zorgen.

Monique:

Kom hier.

Ticho:

Wat? Nee.

Monique:

Knuffel.

Ticho:

Nee.

Monique:

Kom. Niet zeuren. *Omhelst hem.*

Ticho

Hee... Dit is eigenlijk best prettig.

Monique:

Kom maar bij mama.

Ticho:

'Mama'? Dat is op zoveel manieren raar...

Monique:

Hou je mond. Zoenen?

Ticho:

...

Monique: *Tongzoent hem.*

Zo, nu hop aan je werk. Mama moet naar de plee van al die koffie.

Scène 7.

Ticho weer aan de slag. Gerbrand op. Terwijl hij spreekt komt Monique op en gaat een peuk uit het raam staan roken.

Gerbrand:

Mijn wensen zijn bescheiden. Haalbaar. Ik hoefde vroeger al niet per sé rockstar te worden. En al helemaal niet toen ik van serieuze muziek ging houden en iedere artiest die ik goed vond ellendig aan zijn eind gekomen bleek te zijn. Dat of gek geworden. In elk geval niet gelukkig. En ik had bedacht dat ik dat wél wilde zijn. Gelukkig. Ik wilde een biografie waar op elke pagina staat: en toen werd 'ie wakker, en ontbeet 'ie en toen kuste 'ie zijn vrouw en zijn kinderen, en toen ging 'ie naar zijn werk. Daar zat hij dan een tijdje, en toen ging die weer naar huis. Het is misschien niet zo spannend om na te vertellen, maar erg plezierig om er de hoofdpersoon van te zijn.

Ik ben bedrijfsleider bij een papierfabriek. Hoofd sales en accounting. Niet het.. allerspectaculairste beroep van de wereld. Maar wel... recht door zee. Het sex-appeal van cijfers en tabellen is beperkt, maar ik vind het een prettig idee dat de getallen, die ik boven zie, een verdieping lager een lichaam

hebben. Dat ik ze kan aanraken. Houtpulp, lijm, machines, mensen. Ik zie een loonpost en ik weet: dat is Charlie, van het magazijn, waar ik op woensdagmiddag altijd een kalfskroket mee ga halen.

Het is een klein bedrijf. Er werken tweeëndertig man. Inclusief de duobaners. Het is het soort bedrijf waar de directie met Sinterklaas voor iedereen een gedichtje schrijft.

Staat op.

Ja, de glamour spat er van af. Maar hier worden mensen gelukkig van. Ik zie niet in waarom dat niet ook voor mij zou gelden.

Scene 8.

Gerbrand:

Hee hallo.

Monique: *schiet peuk weg.*

Hee, hallo.

Gerbrand:

Ticho is de deur uit?

Monique:

Ja, die is even wat aan het doen.

Gerbrand:

Komt hij nog thuis vanavond?

Monique:

Ja. Ja, dat denk ik wel, Ja.

Gerbrand:

Zei hij nog wat in die richting?

Monique:

Dat... Weet ik eigenlijk niet meer. Ik had het zo druk.

Gerbrand:

Oja? Waarmee?

Monique:

Dingen. Van alles.

Gerbrand:

Weet je of hij mee eet?

Monique:

Nee, nee. Dat weet ik niet. Of ... nee, ik weet het wel; hij is boodschappen aan het doen.

Gerbrand:

Okee...

Monique:

Zo. Ook weer opgelost. Heb je een beetje een leuke dag gehad?

Gerbrand:

Nee, ik heb niet een bijzonder lollige dag gehad. Er is één vrouw op mijn afdeling met zwangerschapsverlof. Er waren vandaag twee zieken. We konden de bestellingen niet op tijd klaarmaken want de etikettenmachine was kapot. Ik moest dus die klanten opbellen om dat nieuws te brengen. Ondertussen is de directeur foetsie en niemand weet waar hij uithangt en er steken opeens allemaal geruchten de kop op, dus ik loop de hele dag brandjes te blussen. En de koffie was op.

Monique:
Wat voor geruchten?

Gerbrand:
Ja, onzin. Dat de tent opgedoekt wordt.

Monique:
En wordt hij dat?

Gerbrand:
Nee, natuurlijk niet! Het gaat hartstikke goed met dat bedrijf.

Monique:
Oh, ok.

Scène 9.

Ticho: *leest voor of reciteert.*
Welcome to the Internet
No one here likes you.

We're going to offend, insult, abuse, and belittle the living hell out of you. And when you rail against us with "FUCK YOU YOU GEEK WIMP SKATER GOTH LOSER PUNK FAG BITCH!1!!", we smile to ourselves. We laugh at you because you don't get it. Then we turn up the heat, hoping to draw more entertainment from your irrational fuming.

We will judge you, and we will find you unworthy. It is a trial by fire, and we won't even think about turning down the flames until you finally understand.

Some of you are smart enough to realize that, when you go online, it's like entering a foreign country ... and you know better than to ignorantly fuck with the locals. You take the time to listen and think before speaking. You learn, and by learning are gladly welcomed.

For some of you, it takes a while, then one day it all dawns on you - you get it, and are welcomed into the fold.

Some of you give up, and we breathe a sigh of relief - we didn't want you here anyway. And some of you just never get it. The offensively clueless have a special place in our hearts - as objects of ridicule. We don't like you, but we do love you.

You may have owned the playing field because you were an athlete. You may have owned the student council because you were more popular. You may have owned the hallways and sidewalks because you were big and intimidating. Well, welcome to our world.

Things like athleticism, popularity, and physical prowess mean nothing here. We place no value on them ... or what car you drive, the size of your bank account, what you do for a living or where you went to school. In The United Meritocratic nation-states of the Internet, those who can do, rule. Those who wish to rule, learn. Everyone else watches from the stands.

You may possess everything in the off-line world. We don't care. You come to the Internet penniless, lacking the only thing of real value here: knowledge.

"Who cares? The Internet isn't real anyway!" This attitude is universally unacceptable. The Internet is real. Real people live behind those handles and screen names. Real machines allow it to exist. It's real enough to change government policy, real enough to feed the world's hungry, and even, for some of us, real enough to earn us a paycheck. Using your own definition, how "real" is your job? Your stock portfolio? Your political party? What is the meaning of "real", anyway?
If you insist on staying, then, at the very least, follow this advice:

1) The Web is not the Internet. Stop referring to it that way.

- 2) Don't ever use the term "cyberspace" Likewise, you prove yourself a marketing-hype victim if you ever use the term "surfing".
- 3) Use your brain before ever putting fingers to keys.
- 4) Never insult someone who's been active in any group longer than you have. You may as well paint a damn target on your back.
- 5) Never get comfortable and arrogant behind your supposed mask of anonymity. Don't be surprised when your name, address, and home phone number get thrown back in your smug face. Realize that you are powerless if this happens ... it's all public information, and information is our stock and trade.
- 6) You aren't going to win any argument that you start.
- 7) We have already received the e-mail you are about to forward to us. Shut up.
- 8) Do you want a picture of you getting anally raped by Bill Clinton while you're performing oral sex on a cow saved to hundreds of thousands of people's hard drives? No? Then don't put your fucking picture on the Internet. We can, will, and probably already HAVE altered it in awful ways. Expect it to show up on an equally offensive website.
- 9) With one or two notable exceptions, chat rooms will not get you laid.
- 10) We don't like you. We don't want you here. We never will. Save us all the trouble and go away.

(van een usenet post door: Robert 'redpaw' Jung.)

Scène 10.

Een paar dagen later. Gerbrand wezenloos. Mo af.

Ticho:

En wat ga je nu doen?

Gerbrand:

Weet ik niet.

Gerbrand:

Ik heb werkelijk geen idee. Ander baantje zoeken. Dan maar. Godver. Ik heb hier toch niet om gevraagd. Ik heb om hele andere dingen gevraagd. Was ook niet een zo heel erg gek wat ik vroeg. Toch?

Ticho:

Nee.

Gerbrand:

Beetje een leuk leven hebben. Op een nette manier mijn geld verdienen. Ik vind dat nog steeds niet hele erg gekke wensen. Of ligt dat aan mij?

Ticho:

Nee.

Gerbrand:

En dan heb ik woensdag nog tegen iedereen lopen zeggen: nee, joh, doe niet zo gek. niks aan de hand. Ze gaan de fabriek niet verkopen, ben je nou helemáál... Kut.

Ticho:

Ja... Ik snap persoonlijk niet wat je er in zag, maar...

Gerbrand:

Nee, dat begrijp jij niet.

Ticho:

Dat zeg ik, dat begrijp ik niet, maar...

Gerbrand:

Maar wat? Ik ben beter af, zo? Kan ik eindelijk gaan doen wat ik wil? Lekker mijn eigen gang gaan?

Ticho:

Ik wil alleen maar zeggen...

Gerbrand:

Ik heb hier geen zin in. Ik kan dit er even niet bij hebben. Nee, niet jij. Dit... gezeik.

Ticho:

Dat snap ik maar... het is niet het eind van de wereld. Er zijn andere banen.

Gerbrand:

Ticho, ik weet dat het concept je volkomen vreemd is, maar ik was aan die plek gehecht. Dit is misschien moeilijk te begrijpen, maar dit was niet een of andere schnabbel, niet een of ander fuckbaantje maar gewoon, serieus grote-mensen-werk.

Ticho:

Oh, ja. Nee, dat kan ik met mijn kleine kinderkoppie nooit begrijpen. Ik ga anders wel even met mijn poppen spelen. Kun jij even mooi je grote mensen tranen laten lopen.

Monique: *Op. In diva-modus.*

Waarom weet niemand in dit land hoe je in op een roltrap moet staan? In iedere ontwikkelde stad weten ze dat je rechts staat en links open laat. Maar niet in dit achterlijke dorp. Sorry, dat moest ik even kwijt. Vraag me hoe mijn dag was. Vraag het me, gewoon voor de gein. Mis ik iets? Wat? Wat?

Ticho: *tot publiek.*

Het blijkt, ... en niemand heeft dit aan zien komen... maar het blijkt het geval te zijn, dat er heel veel landen zijn, waar je ... dingen stukken goedkoper kan maken dan – bijvoorbeeld – hier. Blijkt nu. Dat is jarenlang een goed bewaard geheim gebleven. Maar iemand, we weten niet wie, heeft dit verklapt, en daarna is het weer doorgefluisterd, het is als een lopend vuurtje door de hele eerste wereld gegaan en uiteindelijk heeft ook de sinterklaasachtende baas van Gerbrand er lucht van gekregen. O schrik! Wie had dat gedacht?

Gerbrand:

Ik heb hier op het moment niet heel erg veel aan.

Ticho:

Ik wijs er alleen maar even met de voor mij zo kenmerkende subtiliteit op, dat een zeker persoon, die uit louter bescheidenheid verder op de achtergrond wenst te blijven, reeds enkele jaren geleden voorspellingen in deze richting heeft geuit.

Gerbrand:

En ik zou het persoonlijk erg op prijs stellen als deze persoon zijn vervelende sarcastische rotkop even vijf minuten zou houden.

Ticho:

En ik zou het erg plezierig vinden als jij eens ophield te doen alsof je hier het alleenrecht op existentiële teleurstelling hebt.

Monique:

Ennnn rust.

Ticho:

Nee, niks rust. Ik heb helemaal geen zin in rust. Het kan me niet onrustig genoeg zijn.

Gerbrand:

Wat loop je je nou aan te stellen?

Ticho:

Ik loop me aan te stellen? Oja, nee natuurlijk. Ik stel me aan. Nee, jouw verdriet heeft een diepe, tragische dimensie. Oh-oh, het loopt allemaal niet zoals ik had gedacht. God, wat erg. Oh-oh, ik mag geen bonen meer tellen, Oh-oh, mijn vrouw ligt met een ander te neuken. Wat moet ik doen? Waar moet ik heen?

Gerbrand staat op en loopt af.

Ohja! Moet je doen. Heel waardig. Heel nobel. Wat hou jij mooi de eer aan jezelf. Nee, we vallen allemaal helemaal stil van hoe je nu een potje de eer aan je zelf loopt te houden.

Godsalle Jezus Christus wat volwassen, zeg. Wat laat jij me even goed zien dat je hier boven staat.

Monique:

...

Ticho: *nog steeds kwaad rondstampend.*

... Nee! Ik wil het niet horen. ... Ik moet even een blokkie om. *af.*

Monique:

Nou, Mo, vertel op. Wat heb je vandaag meegemaakt. Lief dat jullie dat vragen, jongens. Niet zo best, jammer genoeg. Ohja? Wat vind ik dat vervelend om te horen. Vertel! Nou, als je zo aandringt. Ik ben maar eens begonnen met wat oude contacten van vroeger aan te zwengelen. Om weer aan het werk te komen. Wat een goed idee, Monique; dat is nog eens initiatief tonen. Dankjewel, ik vond het ook best goed van mezelf. En wat heb je dan gedaan? Nou, ik ben een beetje met mijn portfolio gaan leuren. Ze vonden het zo leuk om me weer te zien. Hoe was het nou met me. Wat deed ik tegenwoordig. Hoe heette ik ook al weer. Ohja, natuurlijk. Oh, je hebt je portfolio bij je? Nou, nu geen tijd, maar laat maar een CD-rommetje achter. En ook: ja, dit is wel leuk, maar heb je niks recenters? Dit is 3 maanden geleden gemaakt. O. Ohja. Nee, dat retro blijft ook wel spannend. Op een bepaalde manier. Hee, ik moet weer door. Ohja, nou leuk je weer gezien te hebben. We spreken elkaar. Doei. Weet je, jongens, als ik niet beter wist zou ik bijna denken dat ze hier helemaal niet op me zitten te wachten. Ja, klinkt gek, maar die indruk zou je bijna krijgen. Ja, maar Mo, wij houden toch van je. Ja, dat weet ik toch, lieverds. Knuffel. *Omarmt zichzelf.* Mmmmm... - nee. *laat weer los.* Zo, Monique, loop je weer lekker in jezelf te praten? Ja, dokter, maar verder gaat het prima hoor. Perfectamundo. Tiptop-toppietop-top ... -perdepop ... pop...top...

Scène 11

Duisternis.

Ticho:

Ssshh...

Gerbrand:

Oh, sorry. Slaapt ze al?

Ticho:

Wat denk je?

Gerbrand:

Ik denk dat ze slaapt.

Ticho:

Ik denk het ook.

Gerbrand:

Ik ook. Hee.

Ticho:

Ja?

Gerbrand:

Niks.

Ticho:

O.

Gerbrand:

Nouja. Slaap lekker.

Ticho

Slaap lekker. Hee.

Gerbrand:

Wat?

Ticho:

We zijn weer goed, toch?

Gerbrand:

Ja. We zijn weer goed.

Ticho:

Mooi.

Gerbrand:

Wat een emotie.

Ticho:

Zeg dat wel.

Scène 12.

Gerbrand horizontaal. Ticho halverwege op, met een arbeidzaam gezicht.

Gerbrand:

Neem me niet kwalijk dat ik niet opsta. Dit ligt erg prettig, geloof het of niet. Het is niet erg beleefd. Zo gaan we niet met elkaar om. Het spijt me. In mijn verdediging: het gaat niet zo goed met me.

Drankmisbruik: o, zeker. Al bijna een week. Alweer in mijn verdediging: ik ben – nog – geen eenzame drinker. Ik sleur Monique mee op mijn pad van verderf. Of sleuren... Ik moet mijn benen uit mijn lijf rennen om aan kop te blijven.

Zo komen we nu de dagen door. Mo en ik onderzoeken elkaar zo rond een uur of twee-drie 's middags op schrammen en blauwe plekken, en proberen elkaar te helpen herinneren waar en hoe we die opgelopen hebben. Ja. We gaan onze problemen op een hele volwassen, constructieve manier te lijf. Gisteravond hebben we staan zoenen. Ik zei: gisteravond hebben Monique en ik staan zoenen.

Ticho:

Ohja?

Gerbrand:

Ja. Als twee pubers die teveel breezers achter de kiezen hebben. Maar echt. Inclusief aan elkaar zitten.

Ticho:

Zo.

Gerbrand:

Ja. Ik heb zelfs mijn hand onder haar truitje gedaan, en zo heel onhandig m'n hand tussen d'r BH en d'r borst gefrummeld. Ik werd helemaal nostalgisch van die benarde tepel.

Ticho:

Ik hoef dit niet per-sé te horen.

Gerbrand:

Gewoon dronkemansgefoezel. Maar wel prettig. Ik mis Lies. Wat een lul ben ik, hè? Dat ik 'r mis. Maar het is wel zo.

Ticho:

Is alleen maar normaal.

Gerbrand:

Is alleen maar normaal. Is alleen maar normaal. Ja natuurlijk is dat alleen maar normaal. Het is achterlijk logisch. Banaal vanzelfsprekend. Causaliteit voor holemensen. Alcohol is goed voor je woordenschat, is je dat wel eens opgevallen? Ik krijg altijd zin in literatuur als ik een kater heb.

Monique: *komt op in kamerjas.*

Hee.

Gerbrand:

Hee.

Ticho:

Hoi.

Monique:

Jullie ook koffie? //het antwoord is ja.

Gerbrand:

Ik vertelde Ticho net van ons gefrummel.

Monique:

O.

Gerbrand:

Hij was maar matig geïnteresseerd. Bleef er volmaakt monosyllabisch onder. Kijk! Weer! Misschien moet ik columnist worden.

Monique:

Ah.

Gerbrand:

Hij praat niet echt. Is je dat wel eens opgevallen? Hij zegt wel dingen terug. "ja?" "O" "Okee" "Yo." "Goh". Maar hij zegt nooit echt wat. Da's heel gek. Of hij begint opeens heel onaardig te doen. Het is óf een soort onbetrokken 'meh' of het is meteen een snauw. Kijk, je kunt het nu aan hem zien: hij wil snauwen, maar nu ik het gezegd heb kan het niet meer en nu weet hij zich geen raad.

Ticho:

Joh, je moet lekker zeggen waar je zin in hebt. En jullie moeten überhaupt lekker doen waar je zin in hebt. Ik zou alleen graag even vijf minuten lang ongestoord willen werken.

Gerbrand:

Ik probeer alleen maar een reactie uit je te peuteren. Je beste vrienden staan met elkaar te tongen en het enige wat jij daarover kan zeggen is 'Oh.'

Ticho:

Ja. O. Dat is het. Als jullie het ook een keer nuchter doen, heb ik er misschien wat meer over te zeggen. Maar van ladderzatte handtastelijkheden hoef ik niet in detail op de hoogte gehouden te worden.

Gerbrand:

Okee. Nou Mo? Wat denk je?

Monique:

Nuchter? Waag het eens.

Gerbrand:
Hè wat jammer!

Monique: //Ziet wat er op Ticho's beeldscherm staat.
Pech voor jou. Ehm... Ticho?

Ticho
Ja?

Monique:
Is dat werk of privé?

Ticho:
Eh... Oh.

Gerbrand:
Oei! Betrapt. Nu is het moment daar, waarop onze Ticho aan Monique moet opbiechten waar hij zijn schamele dagelijkse centen mee verdient. Monique reageert wereldwijs.

Monique:
Maar dat kon je toch best gewoon vertellen?

Gerbrand:
Maar vindt het eigenlijk ook tamelijk weerzinwekkend.

Monique:
Nee, helemaal niet. Wel... zonde.

Gerbrand:
Het is niets dán zonde.

Monique:
Doe niet zo flauw! Je hebt helemaal niets uit te leggen.

Ticho:
Dat kllinkt opeens alsof ik een heleboel uit te leggen heb. Maar, nee. Dat is ook flauw.

Monique:
Joh, je moet het helemaal zelf weten.

Ticho:
Dank je.

Gerbrand:
Je begrijpt natuurlijk wel, dat we toch ontzétend nieuwsgierig zijn.

Monique:
Ja. Nee, dat is wel waar.

Ticho:
God, het is allemaal zo bijzonder niet. Ik had gewoon de tijd niet mee. Of juist teveel.

Gerbrand:
Ticho was nét te laat voor de grote dotcom hype. Heel vervelend voor hem.

Monique:
We dachten alledrie dat hij de rest van zijn leven bakken met geld zou verdienen.

Ticho:

Toen ik begon kon het ook niet op. Werd ik door een best groot webdesign bureau van de universiteit geplukt. Hoezo geen diploma? Alsof je dat toen ergens kon leren. Nee je moest laten zien wat je kon, dat was het. Ik was toen éénentwintig. Geld en een kantoor met een tafelhoetbal op de gang. Woo-hoo!

Mimet het opblazen van een ballon, en een naald in in die ballon steken.

Het trekt wel weer een keer bij. Er moeten nog even wat nieuwe ideeën komen. Wat geld vrijkomen. Dan kom ik zo weer aan de bak. Denk ik. Maar voor nu is dit het. Het is niet anders.

Monique:
En zo niet?

Ticho:
Ik ga er niet van uit dat ik dit m'n hele leven ga doen.

Monique:
Ik vind het wel stoer van je, dat je je zo weet te redden.

Ticho:
Dankje, mama.

Monique:
Nee, ik bedoel, moet je kijken hoe Gerbrand en ik erbij lopen.

Ticho:
Jullie doen het niet heel veel slechter dan ik, toen. Misschien wel beter.

Gerbrand:
Oh?

Ticho:
Ja, jullie hebben tenminste elkaar. Dat helpt. Ik moest het in m'n eentje doen.

Monique:
Móest? van wie?

Ticho:
Nouja, gewoon.

Monique:
Gewoon wat?

Ticho:
Waarom zit ik nou opeens op het strafbankje?

Monique:
Wij waren er toch?

Ticho:
Nou, dat viel wel tegen. Jij was godweetwaar champagnelurkende nichten aan het fotograferen, en Gerbrand zat tot zijn nek in het huiselijk geluk en wou alleen nog maar over labradors praten.

Gerbrand:
Onzin. Ik heb zo vaak bij jou over mijn vrouw zitten zeuren. Kansen genoeg.

Ticho:
Ja, ik ga toch niet tegen jan en alleman lopen zeuren als het niet zo lekker met me gaat.

Monique:
Zijn wij jan en alleman?!

Ticho:

Maak er nou toch niet zo'n probleem van. Jullie vertellen toch ook wel eens iets niet?

Monique:

Nee, Ticho. Dat doen we wel. Gerbrand en ik kunnen elkaar alles vertellen. Jij niet. Ik weet niet waarom niet, maar jij vertelt nooit wat. Jij houdt altijd je kop. Waarom? Geen idee. Dat wou je ons namelijk ook niet vertellen.

Gerbrand:

Is dit nodig?

Monique:

Ja!

Gerbrand:

God, als die jongen dingen voor zich wil houden dan is dat toch zijn zaak.

Monique:

Nee! Als je... vijftien jaar met elkaar omgaat, dan ben je, ben je verplicht om... om... om... te zeggen hoe het met je gaat. Om als je een nieuwtje hebt, dat even te komen melden, om als je je rot voelt óns op te bellen en dan komen wij je volgieten met drank en dan mag je de hele avond tegen ons aanzeiken en dan gaan wij er grappen over maken tot je je weer beter voelt en dan zijn wij blij, en dan ben jij blij en dan is iedereen blij en dan gaan we met z'n allen vét lachen.

Ticho:

Je bent hier echt heel boos over, hè?

Monique: *half lachend*

Ja. Maar dat is alleen maar omdat ik zoveel van je hou. Lul.

Ticho:

Het spijt me.

Monique:

En terecht. En volgende keer als er wat is...? Wat doe je dan?

Ticho:

Bellen.

Monique:

Wie bellen?

Ticho:

Jullie alletwee.

Monique:

Beloof je dat?

Ticho:

Erewoord.

Gerbrand:

Mooi! Dat is ook weer opgelost. Is het al tijd om iets te gaan drinken? Ja! Het is alweer tijd om iets te gaan drinken. Jongens, ik heb een gek plan: laten we iets gaan drinken.

Monique:

Kom je?

Ticho:

Nou eigenlijk moet ik.... eh... ik kan het nu niet maken om nee te zeggen, hè?

Monique:
Volstrekt niet.

Ticho:
Ja. Fuck het ook eigenlijk maar. Kom.
Af/ donker.

Scène 13.
Zelfde, er hangt een lome, ontspannen sfeer. Misschien hebben ze kussens en matrassen en dekens bij elkaar geraapt en er een groot bed van gemaakt. Ongeveer zo ontspannen.

Gerbrand:
Weetje, het is niet eens zozeer dat ik 'r mis. Het is meer dat ik 'het' mis. Snap je? Het samen wakker worden, eten, dingen doen. Gewoon dat je met z'n tweeën bent.

Monique:
Ja..., ja....

Ticho: *Na een korte stilte.*
Wat een ontzettend clichématige emotie.

Monique:
Nee, inderdaad, ik dacht het maar ik dacht: ik hou mijn mond erover, maar inderdaad: het is net Nederpop.

Gerbrand:
Ja, maar zo is het ook. Ik heb niet alleen verdriet, mijn verdriet neemt ook nog eens een heel afstandse vorm aan.

Ticho:
Blij dat ik jou niet ben.

Monique:
Nou, zeg dat wel. Ik wil iets eten.

Ticho:
Nou dan pak je toch wat?

Monique:
Ik weet niet wat het is, maar ik loop te vreten, de laatste tijd. Ik lijk wel zwanger. Ik voel me net een neushoorn.

Ticho:
Een nijlpaard.

Monique:
Sorry?

Ticho:
Nee, niet: je ziet eruit als; maar: je bedoelt een nijlpaard.

Monique:
Nee, ik bedoel een neushoorn. Nijlpaarden vind ik zulke suffe beesten. Hee, zullen we morgen naar Artis gaan?

Ticho:
Wauw, daar ben ik echt al millenia lang niet geweest.

Monique:
O, dat is leuk! En dan gaan we ook ijs eten. Want dat hoort. En stroopwafels. En warme chocolademelk.

Gerbrand:

En pannekoeken.

Monique:

Pannekoeken! Jezus, volgens mij ben ik écht zwanger.

Ticho:

Ja? Ik bedoel; serieus?

Monique:

Nee, joh, gek. Nee, bij mij worden de jongens en de meisjes streng gescheiden. Hekken, sloten en grendels. O, sorry.

Gerbrand:

Ohnee, geen punt.

Monique:

Waarom zeg ik nou weer sorry daarover? Maakt het alleen maar erger. Nee, hou je mond. Nee, daar moet je niet aan denken. Nee, stoute Mo. Ohhh.... wat slecht van me. *lacht* Oh, nee niet lachen. Nee, dit is echt heel slecht van me.

Ticho:

Jij bent een heel, heel raar mens.

Gerbrand:

Vertel.

Monique:

Nee, nee, ik ga het niet vertellen. Nee. Nou okee. Ik moest eraan denken, vanwege die neushoorn en dat eten en toen zwanger. En toen over jou. Nouja. Maar ik moest er dus aan denken. ... en, volgens mij weet je al wat het is. Ja? Toch?

Gerbrand: *begint te grinniken.*

Ik denk het wel...

Monique:

Slecht van me, he? O, da's zo slecht.

Ticho:

Mo. Waar. Moest. Je. Aan. Denken.

Monique: *realiseert zich plotseling iets.*

Nouja, het is een verhaal met een geknapt condoom.

Ticho:

Mijn belangstelling is gewekt.

Monique:

Nou okee. Eén keer, vóór Ger Lies tegenkwam, dat was dus zeven jaar geleden of zoiets, toen waren Ger en ik een keer met elkaar in bed beland.

Ticho:

Oh?

Monique: *Ticho blijft haar tijdens het verhaal toelachen en aanmoedigen.*

Ja, een beetje per ongeluk, iets teveel gedronken. We lagen dus samen te vrijen en toen... knapte het condoom. Maar Ger had dat niet gemerkt, en ik ook niet, dus toen we klaar waren en Ger zijn... piemel er weer uithaalde, toen pas kwamen we erachter. Nou, grote paniek natuurlijk, want ik slikte al

een tijdje de pil niet meer, omdat ik toen nog rookte, en die combinatie schijnt hartstikke slecht voor je te zijn.

Maar goed, ik de volgende ochtend naar de GGD om een morning-after pil te halen en daar zag ik enorm tegenop, want je wordt er verschrikkelijk ziek van want die dingen zitten barstensvol hormonen. En aan de ene kant zit ik Gerbrand te vervloeken omdat hij niet met me mee is en aan de andere kant ben ik er blij om want *'there are some things a girl's gotta do on her own'*.

In elk geval; ik doe nog wat boodschappen, kom thuis, gaat de bel, staat Gerbrand voor de deur, met een flesje spablauw in zijn hand en joost mag weten waar die hem vandaan had, maar hij haalt nóg zo'n pil tevoorschijn en het enige wat hij zegt is: 'samen uit, samen thuis' en hij neemt ook een morning after pil in. En ik zeg nog: 'Neeeeeee, lul, jij moest mij verzorgen en in de watten leggen en nu heb ik helemaal niks aan je!'

Oh, daar had hij niet aan gedacht.

Nouja, het eind van het liedje is dat we allebei drie dagen lang samen doodziek zijn geweest, helemaal van de wereld. Hij volgens mij nog zieker dan ik, of hij stelde zich meer aan, dat kan ook. Maar nu blijkt dus... en daarom moest ik er aan denken... dat het dus allemaal volstrekt voor joker is geweest. Vanwege... Kijk en daarom ben ik zo'n slecht mens, dat ik er om moet lachen.

Gerbrand:

Het is okee, Mo. Het is ook... grappig.

Monique:

Zeg het komt toch niet door ...

Gerbrand:

Dat zou wreed zijn, hè? Nee. Ik heb het nog gevraagd maar... nee, het is genetisch.

Monique:

Het spijt me, joh.

Gerbrand: *gaat zich niet goed houden.*

Laten we erover ophouden.

Ticho:

Ga anders even... glaasje water drinken ofzo.

Gerbrand:

Ja. Ja. Dat lijkt me een... goed idee. Af.

Scène 14.

Ticho en Monique alleen.

Ticho:

Ik wist niet dat jullie wel eens

Monique:

Nee? Oh, ik dacht dat we je dat wel... Of dat Ger je dat wel een keer...

Ticho:

Nee. Nee, niets gehoord. Niets verteld. Nada.

Monique:

Oh...

Ticho:

Mooi verhaal, van die pil.

Monique:

Ja.

Ticho:

Goed verteld, ook.

Monique:

Dank je.

Ticho:

Dat had ik ook nog nooit gehoord. Maar goed verteld. Ritmisch gevarieerd ook. Goed ingelaste pauzes.

Monique:

Dankjewel.

Ticho:

Ga je mij ooit nog een keer verwijten dat ik dingen niet vertel?

Monique:

Nee...

Ticho:

Schaam je je?

Monique:

Ja.

Ticho:

Mooi zo. Dus als ik er nog een keer voor kies om het instorten van mijn wereld in stilte te vieren dan hoor ik daar van jou dus in elk geval niks over.

Monique:

Wat ben jij zuur geworden, zeg. Ja, een hele vervelende zure ouwe man ben je geworden. Ja, het viel me al op toen ik je voor het eerst weer zag. Ik dacht eerst; nou die trekt wel bij, maar dat was niet zo. Nee, je bent niet leuker geworden met de jaren. Ik vertel je dit, omdat ik dol op je ben, dat weet je toch he?

Ticho:

...

Monique:

Ik weet niet wat er met je gebeurd is, of wat er allemaal in je hoofd omgaat. Misschien zit je te lang alleen opgesloten. Misschien ben je gewoon altijd al een nurkse ouwe vent geweest van binnen...

Ticho:

... Ik weet even niet zo goed wat ik daarop moet zeggen.

Monique:

Je hoeft er ook niets op te zeggen. Liever niet, misschien zelfs. Want dan zeg je vast: 'bemoei je met je eigen zaken', of 'wat weet jij d'r nou van?', maar dat doe je niet dus er is nog hoop.

Gerbrand: *op.*

Hier is iets voorgevallen.

Ticho:

Ja. Dat kun je wel zeggen.

Gerbrand:

Vertel.

Ticho:

Ze vindt me een verzuurde ouwe lul.

Gerbrand:

O. Nou dat klopt ook.

Ticho:

O.

Gerbrand:

Ja, nee sorry, maar je loopt de hele dag te zeuren en te zaniken. En onaardige grappen te maken.

Ticho:

Ja, maar zo doe ik altijd. Dat is mijn stijl.

Monique:

Nee, vroeger deed je het leuker.

Gerbrand:

Nu méén je het gewoon te vaak.

Ticho:

Oh. Ja, daar moet ik even over nadenken, hoor. Wat een wending.

Gerbrand:

Hm?

Ticho:

Ja, daar moet ik jou nog... Nee, ik heb even helemaal geen wind meer in de zeilen. Laat maar zitten.

Monique:

Oh, maar jongen toch. We vinden je nog wel leuk, hoor. Hè Ger?

Gerbrand:

Ja, joh.

Monique:

Hee, niet zo sip kijken opeens.

Ticho:

Nou het is gewoon dat... Nouja,... als dit van jullie komt dan... dan vat ik dat wel hoog op. Ik bedoel... ik vind het wel... soort van belangrijk wat jullie van me ... denken. Ik zou hier toch een normale zin over moeten kunnen uitspreken.

Monique:

Het gaat prima.

Ticho:

Nee, ik denk dat ik er beter mijn kop over kan houden. Kunnen we voor gegeven aannemen dat ik naar beste vermogen heb geuit en kwetsbaar heb opgesteld enzo? Volgens mij besparen we ons daar allemaal een hoop tijd mee. Ik ben in elk geval door mijn stof heen.

Scène 15.

Er hoeft niet zoveel te veranderen.

Gerbrand:

We komen de dagen door. Wat kun je erover vertellen? We merken dat we veranderd zijn. Niet eens heel erg van koers gewijzigd. Maar: meer gespecificeerd. We oordelen sneller, want we weten beter wat we willen en wat niet. We hebben alledrie onszelf zorgvuldig goede gewoonten aangeleerd. Ik draai altijd als ik gekookt heb alle pitten uit. Niet nadenken, gewoon het rijtje af dan hoef ik me later geen zorgen te maken of ik dat gas wel heb uitgedraaid. Ik doe treinkaartjes en kaartjes voor de bioscoop altijd in een apart vakje van mijn portemonnee, zodat ik er bij de controle niet panisch naar hoef te zoeken. Zo hoeven we niet voor elke onnozelheid telkens onze hersens te gebruiken.

Monique:

Ik ben een enorme bangebroek geworden. Vroeger ragde ik op de fiets overal doorheen. Trams,

Taxi's, rood licht. Nergens bang voor. Nu moet je me een druk kruispunt over slépen. Een touw om m'n voorvork en ik op het zadel: 'ik ben zo ba-hang'.

We zijn met een hardloopwedstrijd bezig en af en toe zie je iemand voor je, links, of rechts of achter je, – paf – neervallen en achterblijven. En je wordt er bang van. Ik wel. Veel dingen die je op TV ziet, bijvoorbeeld pistolen en ziekte, daar blijkt je dus echt hardstikke dood aan te kunnen gaan. Dat weet je natuurlijk wel, ergens, maar voor mij is het nu pas een schok.

Ticho:

Ik weet even niks... Ja nee, sorry. Ik weet even zo niet zo goed waar ik nou veranderd ben. Is het goed als ik even oversla?

Gerbrand:

Ja, dat is okee.

Monique:

Ja hoor, lieverd.

Ticho:

Jullie houden hem tegoed.

Gerbrand:

Neem je tijd.

Ticho:

Dankje.

Scène 16

Ontspannings-scène.

Monique: *met een meditatie-handboek.*

Ticho, doe je ook mee?

Ticho:

Even dit afmaken.

Monique:

Ja, dat zei je een kwartier geleden ook al. Kom op, doe niet zo flauw.

Gerbrand:

Ja, inderdaad. Ik ga hier niet in mijn eentje voor joker liggen.

Monique:

Het is heel normaal, hoor, om dit af en toe te doen.

Gerbrand:

Niet onder mijn kennissen.

Monique:

En heel gezond. Kom je nou?

Ticho:

Ja-ha.

Monique:

Ja, ik wil gewoon even beginnen.

Ticho:

Kan ik er niet gewoon zodirect inspringen?

Monique:

Het is spirituele en lichamelijke verlichting! Daar zap je niet zomaar even middenin!

Ticho:

Okee, okee. Wat moet ik doen?

Monique:

Zitten en je kop houden. Liggen mag ook.
Kies één van de vier elementen.

Ticho:

Vier?

Monique:

Ja, water, lucht aarde of vuur.

Ticho:

Het zijn er tegenwoordig 118. Van wanneer is dat boek?
Mag het ook silicium zijn? *Gerbrand giechelt.*

Monique:

Ha. Ha. De volgende die zijn mond open doet krijgt een knal. Laat je ledematen zwaar worden. Ticho!

Ticho:

Ik zei niks!

Monique:

Je dácht het.

Gerbrand:

Kunnen we niet gewoon buizen en flauwe grappen maken? Wat we altijd doen.

Monique:

Dat is toch niet goed voor je ziel.

Gerbrand:

Nou, dat weet ik zonet nog niet. Ik voel me altijd stukken beter na zo'n avond.

Monique:

Gaan we dit nou doen of niet?

Gerbrand:

Ja. We gaan het doen. Ik hou mijn mond.

Monique:

Okee. Laat je ledematen zwaar worden en concentreer je op het element van je keuze. En als dat silicium was, dan is dat vast ook goed.

Ticho:

Dank je, maar silicium was me toch wat te gewoontjes. Ik ga nu voor Argon, een edelgas. Vrij zeldzaam. Reageert met bijna niets. Je begon er zelf weer over.

Monique: *bladert naar het passende kopje in het handboek.*

Argon. Okee. We zullen het kopje lucht maar nemen. Ticho, concentreer je op het element ... Argon Als je gedachten afdwalen van Argon is dat niet erg, maar breng je zelf terug naar de ... Argon Hoe het voelt om het in te ademen.

Ticho:

Merk je weinig van.

Monique:

Om tegen de wind in te lopen.

Ticho:

Nouja, het komt nauwelijks voor in de atmosfeer, dus...

Monique:

Verzin zelf dan wat.

Gerbrand:

Wat moet ik ondertussen?

Monique:

Hetzelfde maar dan met... wat had je gekozen?

Gerbrand:

Water.

Monique:

Dank je. Zie je, Ticho, het kan wel.

Gerbrand: *gemaakt arrogant.*

Ja, ik ben hier natuurlijk ook gewoon erg goed in. Ja, 't is een gave. Heb ik nooit veel voor hoeven doen. Heel gek. Maarja dat heb je soms.

Ticho: *gemaakt wanhopig.*

Het is waar. Ik ben door en door verziekt door popcultuur. Ik ben nooit verder gekomen dan de stripversie van de Veda's.

Gerbrand:

Sluit je bij mij aan en je zal verlichting vinden.

Ticho:

Ik ben onwaardig. Raak me niet aan. De pulp in mijn hoofd zal je besmetten.

Gerbrand:

Ik genees je, kind.

Ticho:

Pas op, hè.

Gerbrand:

Pardon, ik genees je, vriend.

Ticho:

Ik voel het! Het gaat beter met me!

Gerbrand:

Vrouw, kom hier. Ook jij zal genezen worden. Onderwerp je aan mijn aanraking. *lacht vies*. Niet leuk?

Ticho:

Toch wel een béétje leuk... Ik geef het zelf een zeven-min, zeven. Een zes-en-een-half? Zes plus? een vijfje?

Monique:

Okee. Zeggen jullie het dan maar. Ik weet het ook niet meer. Wat gaan we doen?

Ticho:

Serius?

Monique:

Serius. Want ik weet het niet meer.

Ticho:

Serius denk ik dat het niet zoveel uitmaakt. We zijn met z'n drieën. Of we nou gaan zitten punniken of ... weet ik veel... de eiffeltoren na gaan zitten bouwen met tandenstokers. Of dat we beginnen met de eiffeltoren maar dan per ongeluk heel veel gaan zuipen zodat het er nooit van komt. Het doet er niet zoveel toe. Dat denk ik. Serius.

Monique:

Goed. Doen we dat. Doen we gewoon relaxed, weetjewel. Gaan we gewoon lekker blowen ofzo. Mag je het gewoon lekker helemaal zelf weten.

Gerbrand:

Mo,...

Monique:

Ik begin daar gewoon genoeg van te krijgen. En van mij hoeven we echt niet de hele dag onze shakra's recht te zetten, maar we moeten wel iets doen. Iets veranderen. Als we de hele tijd maar gewoon stug doorgaan... ook al worden we er niet wijzer van ... daar schieten we toch niks mee op.

Ticho:

Okee. Dus, laten we iets gaan doen.

Scène 17.

Ticho en Monique zijn ondertussen bezig het podium vol te strooien met rommel van feestje; vieze glazen, bierblikken, lege flessen wijn, hapjesschalen, volle asbakken, etc. Zetten muziekje op, Ticho begint heel rustig te dansen.

Gerbrand:

... Dus toen zijn we maar wat gaan doen. We zijn z'n drieën inderdaad naar Artis geweest. Het ging eerst allemaal goed, maar toen kwamen we bij de wombat (? < checken >). En volgens het bordje houdt dat beest ervan om heel veel te graven en te scharrelen enzo. En dan zie je zo'n beest zo helemaal sip op een betonnen vloer liggen. Met een hoopje stro. Daar zijn we dan weer heel sip van geworden, en de rest van de middag hebben we lauwe thee gedronken en aan de wombat gedacht.

Ticho:

Ja, nee maar echt: dat was heel zielig.

Gerbrand:

We zijn ook op het idee gekomen om een feestje te geven ter ere van Mo's terugkeer in de beschaafde wereld. We hebben een paar dagen lang haar vrienden en vriendinnen van vroeger uit oude agenda's en sim-kaarten en hyves op lopen graven. Daar waren we even heel enthousiast mee bezig, tot Mo nog eens goed naar al die namen keek en eigenlijk van maar heel weinig nog wist hoe ze eruit zagen. We kwamen er achter dat het toch wel behoorlijk lang geleden was, maar besloten dat dat niet zoveel uit hoefde te maken.

Monique:

Trouwens we hebben genoeg vrienden van Ticho en Gerbrand uitgenodigd, dus echt opvallen zou het niet.

Gerbrand:

Het feestje werd een groot succes. Ticho draaide lekkere ontspannen house op zijn computer, en we hebben gekletst en gedanst met Mo's vriendinnen die allemaal in al dan niet gevorderde stadia van moederschap waren. Nul kans op erotiek voor ons, maar daarom niet minder leuk.

Monique:

Het was ook een openbaring om Ticho te zien dansen. Vroeger kreeg je die jongen de dansvloer niet op als hij niet eerst een paar uur in alcohol had liggen weken.

Gerbrand:

Het is diep in de nacht. De laatste gasten zijn uitgezwaaid en kruipen nu naar huis. Wat een bende. *begint al wat te redderen.*

Monique:

Ja, maar we gaan niet nu opruimen. Daar heb ik geen zin in. Afblijven dus.

Gerbrand:

Okee.

Ticho:

Mee eens. Doen we morgen wel.

Monique:

Wat was dat leuk. Ik heb zo'n lol gehad, vanavond.

Gerbrand:

Ja ik ook.

Ticho:

Idem dito. Drinken we nog wat?

Monique:

Jaaah! Maar jij moet het pakken want ik kan niet meer lopen. O, mijn voeten.

Gerbrand: *Begint haar voeten te masseren.*

Geef maar.

Monique:

Hmmmm... Volgens mij zijn wij eigenlijk helemaal de kwaadste niet.

Ticho:

Nee, dat valt ook reuze mee. Meneer, Mevrouw, uw Alcohol.

Monique:

Dankjewel.

Gerbrand:

Hmmmm.... drank. Grappig om mijn vrienden met jullie vrienden in één kamer te zien. We moeten vaker samen feestjes geven.

Monique:

Raar dat die elkaar nauwelijks kennen.

Ticho:

Nee, dat vond ik niet zo heel erg raar.

Monique:

Nee, ik bedoel om te merken dat dat zo is.

Ticho:

Ohja. Daar heb je wel gelijk in.

Gerbrand:

Hoogtepunten, dieptepunten?

Ticho:

Hilarisch hoogtepunt van de avond: Edward, jouw Edward, niet die van Monique, tegen mij: 'Jij bent tenminste je droom achterna gegaan. Daar heb ik respect voor'. Inclusief hand op schouder en ernstige blik.

Dieptepunt: Koppelpoging van Monique aan haar vriendin Saartje, zeg maar Saar.

Monique:

Gemenerd. Nouja. Absoluut hoogtepunt: met z'n drieën op 'Long Cool Woman in a Black Dress' staan springen.

Gerbrand:

ja, dat was leuk.

Monique:

Dieptepunt, absoluut dieptepunt was om vier uur 's middags, voor het feest.

Gerbrand:

Oh?

Monique:

Ja, ik heb maar niks gezegd. Bij de post zat een heel beleefd briefje van mijn agent, dat ze mijn portfolio heel interessant vonden, maar dat ze op het moment veel aanbod hadden, bla, bla, bla, maar dat ze me zeker in het bestand houden, en misschien in de toekomst nog contact met me op nemen.

Gerbrand:

Dat is toch best positief?

Monique:

Nee. Dat is de standaardbrief die ze aan mensen sturen waar ze vanaf willen. Je zou toch zeggen dat een persoonlijk briefje, een email,.. iets.

Ticho:

Dat is hard.

Monique:

Het zou niet zo'n probleem zijn als het niet de zoveelste keer is, dat ik het deksel op mijn neus krijg. Ik word er zo moedeloos van.

Gerbrand:

Sja...

Monique:

Wat moet ik nou? Ergens een rijke vent opsnoeren? Ik weet het ook niet meer.

Gerbrand:

Leren typen...

Monique:

ha-ha.

Gerbrand:

...

Monique:

Ja, sorry, ik ben toch helemaal niet geschikt om een kantoormiep te zijn. Ik bedoel dat niet arrogant.

Gerbrand:

O? Gek, zo klinkt het wel.

Monique:

Ja, dat zal wel, maar ik bedoel dat ik daar gewoon niet... daar heb ik me gewoon niet op ingesteld. In elk geval niet zolang ik nog de keus heb. Zullen we erover ophouden. Ik vind het een heel ongezellig onderwerp, en volgens mij zeg ik alleen maar domme dingen.

Gerbrand:

Ja, ik weet niet hoor, maar...

Ticho:

Laat nou maar.

Gerbrand:

Ja, maar dat is toch...

Ticho:

We gaan het vannacht niet voor d'r oplossen. We kunnen er dus net zo goed onze mond over houden.

Gerbrand:

Okee.

Monique:

Ja. Graag. *Even stilte*. Nee, maar het is: dat kan altijd nog, snap je? Als het echt niet meer gaat lukken. Dan zie ik het me best doen. Tuurlijk.

Gerbrand: *na even stilte*.

Je moet het helemaal zelf weten.

Monique:

Maar het is nog niet zover. Het is nu gewoon heel moeilijk. Maar niet... niet hopeloos. Jee, wat een depressieve sfeer opeens. Valt opeens de hele stemming in het water. Sorry, hoor. Mijn schuld.

Gerbrand en Ticho: *tegelijk woorden met de strekking:*

O, joh. Dat maakt toch niet uit.

Ticho:

Het is een mooie tijd van de nacht om depressief te zijn. Zal ik even wat stemmigs opzetten? *draait iets sips en schrijnends, zoals 'no surprises' van Radiohead.*

Gerbrand:

Oei. Hier word ik droevig van.

Ticho:

Ja. Dat was denk ik de bedoeling, toen ze het opnamen.

Monique:

Nou, dat is ze gelukt, zeg. Jee. Oooooo, Ik ben zo zielig.

Gerbrand:

Ik óók. Ik ben óók heel zielig. En Ticho ook.

Ticho:

Ja. Ja, ik ben ook ongelukkig.

Gerbrand:

We zijn alledrie heel zielig.

Monique:

Waarom heeft niemand medelijden met ons?

Gerbrand:

En zo ging het nog even verder. We waren de meest beklagenswaardige individuen ter wereld. Onze schouders waren te smal om al dit leed te dragen. We waren de verworpenen der aarde. En we waren een beetje een in huilerige bui. Een beetje maar.

Monique:

Uiteindelijk zijn we tegen elkaar aan gekropen. Heel gezellig. Heel dicht op elkaar. Als biggetjes tussen de poten van hun moeder. Maar dan zonder moeder.

Dit doen ze.

Scène 18.

Ze liggen nu inderdaad als pups in een nest tegen elkaar aan. Monique is al half weg.

Ticho:
Knus.

Gerbrand:
Ja, heel knus.

Monique:
hm-hm.

Ticho:
En jij? Hou jij het nog een beetje?

Gerbrand:
Ja, het gaat.

Ticho:
Mooi zo...

Gerbrand:
Het was wel even slikken toen er achter elkaar drie zwangere vrouwen binnenkwamen.

Ticho:
Sja.

Gerbrand:
Die glommen helemaal van vruchtbaarheid en lotsbestemming en voorpret.

Monique: *geeft Gerbrand een aai.*
Jongen...

Gerbrand:
Sja... Misschien moet ik er ook niet zo'n probleem van maken. Vrouwen zat. Banen zat. Of... nouja, die komen vast wel weer.

Ticho:
Nouja... Het is je vergeven als je d'r van baalt.

Gerbrand:
Misschien. Hoe heb jij dat gedaan?

Ticho:
Wat? Oh, ik zat in een heel andere situatie.

Gerbrand:
Dat weet ik niet zo zeker.

Ticho:
Het is niet echt te vergelijken. Ik had niet ook nog eens die... privé ellende.

Gerbrand:
Misschien niet.

Ticho:
Nee, ik had geen privé leven, dus ook geen privé ellende. Ik heb gedaan wat jullie doen. Me eerst eens goed een ongeluk drinken. Herstellen. Een nieuw plan bedenken. Dat werd alleen niet zo'n goed plan. Of. Nouja, het werkte soort van.

Gerbrand: *Zucht.*
Ja.

Ticho:

Misschien als ik er wat langer op gezeten had. Dat ik dan op een beter idee was gekomen. Maar misschien was dit ook de enige mogelijkheid. Ik weet het niet.

Gerbrand:

Sja.

Ticho:

Het is niet goed voor je humeur. Zeker niet als het allemaal steeds permanenter wordt.

Gerbrand:

Nee. Ik kan me voorstellen dat je daar wel een beetje ...

Ticho:

.. een eikel van wordt?

Monique:

geen ruzie maken.

Gerbrand:

... doen we niet.

Ticho:

Nee, we zijn het roerend met elkaar eens.

Monique:

Mooi zo.

Gerbrand:

Slaap lekker, meisje.

Monique:

Slaap lekker.

Ticho:

Slaap lekker.

Monique:

Kus. Gerbrand geeft haar een kus.

Jij ook kus. Ticho geeft haar een kus.

Ticho en Gerbrand kijken elkaar aan, halen hun schouders op en geven elkaar ook een nachtzoen.

Dan leggen ze het hoofd neer en vallen in slaap.

Ticho:

Ik heb lang nagedacht, over waar ik nou in veranderd ben. Ik ben er nog niet helemaal uit, maar; er is me wel een aantal dingen opgevallen. Dat is misschien een mooi surrogaat.

Ik ken vaak de tekst van de muziek die ze bij de Dirk van den Broek en de Burger King draaien. En om het nog schrijnender te maken zing ik ook vaak mee. Je weet dat je oud wordt als je de videoclip van geluidsbehang nog kent.

Het is me opgevallen hoe aantrekkelijk jonge mensen zijn, als ze er een mening op na houden. Dan denk ik; o zo een wil ik ook. Om op de vensterbank te zetten en vrolijk van te worden als het regent. Dat zal wel vallen onder het kopje 'oud en cynisch'. En 'zuur', natuurlijk.

Gerbrand:

Niemand heeft gezegd dat het leven leuk zou zijn.

Monique:

Nou, dat is niet waar. Tegen mij hebben ze dat wel gezegd. Of niet gezegd, maar ze hebben zich wel zo gedragen. Ik bedoel, ze zeiden wel: 'joehoe, pas op; het leven is geen lolletje' maar ze stonden

toen wel met hun broek op hun knieën de polonaise te dansen, dus het was moeilijk ze serieus te nemen, op dat moment.

Deze teksten zetten zich door in een improvisatie tot ze overstemd wordt door muziek. Einde.